

Під час роботи з SRS студент, побачивши слово без наголосу, повинен пригадати його правильну вимову (спираючись на попередній досвід та асоціацію з римуванням). Потім він самостійно оцінює свою відповідь і перевіряє її, дивлячись на зворотний бік картки, де наведено правильний, позначений наголос у контексті мнемонічної фрази. На основі успішності пригадування система SRS планує наступне повторення цієї картки.

Висновок. Запропонований підхід до процесу засвоєння правильної акцентуації, що базується на синергії двох компонентів – використання спеціальних карткових ігор на основі римованих мнемонічних фраз та методу інтервального повторення, – пропонує інноваційне та потенційно високоефективне вирішення цієї педагогічної проблеми. Представлена комбінована методика має значний потенціал для модернізації та оптимізації практики викладання сценічної мови. Очікується, що її системне впровадження сприятиме не лише підвищенню точності наголошування та ефективності запам'ятовування складних випадків акцентуації, але й суттєвому зростанню навчальної мотивації та залученості студентів у процес вивчення орфоєпії. Розвиток навичок самостійної роботи з інструментами SRS та краще довготривале утримання знань є додатковими перевагами порівняно з традиційними методами механічного заучування. Гнучкість підходу дозволяє легко адаптувати його до різних рівнів підготовки та специфічних потреб навчальної групи чи окремого студента.

Список використаних джерел

1. Brown P. C., Roediger H. L., McDaniel M. A. Make It Stick: The Science of Successful Learning / P. C. Brown, H. L. Roediger, M. A. McDaniel. – Cambridge : Belknap Press : An Imprint of Harvard University Press, 2014. – 336 с.
2. Kapp K. M. The Gamification of Learning and Instruction: Game-based Methods and Strategies for Training and Education / K. M. Kapp. – San Francisco : Pfeiffer, 2012. – 336 с.
3. Чепурний Г. А. Освітня мнемотехніка : навч.-метод. посіб. / Г. А. Чепурний. – Тернопіль : Мандрівець, 2020. – С. 115–119.

АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ МАЙБУТНІХ АКТОРІВ ДРАМАТИЧНОГО ТЕАТРУ ЗАСОБАМИ МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА

*Махотіна Ю.В., провідний концертмейстер
кафедри сценічного мистецтва і культури
Київський національний університет технологій та дизайну*

Ключові слова: музичне мистецтво, актор драматичного театру, театральна освіта, сценічна виразність, вокальна підготовка, ритміка, емоційна чутливість, музично-пластичне виховання.

Вступ: міждисциплінарний підхід у театральній освіті

Музичне мистецтво є важливою складовою підготовки актора драматичного театру. Успішна акторська діяльність потребує не лише технічної вправності, а й емоційної гнучкості, пластичності голосу, ритмічного чуття — що розвивається через музику [1;4].

Музика як засіб емоційного виховання та виразності

Музика активізує емоційно-чуттєву сферу актора, допомагає краще розуміти внутрішній світ персонажа. Засоби музичного мистецтва (мелодія, темп, динаміка) формують вміння передавати тонкі психологічні стани [3;5].

Розвиток голосу і дикції через вокальні вправи

Спів як інструмент тренування голосових зв'язок, дихання, дикції. Артикуляційні й вокально-технічні вправи сприяють постановці голосу для сцени [2;4].

Ритміка і музично-пластичне виховання

Ритмічні вправи розвивають координацію, відчуття темпу, сценічну пластику. Використання музики у рухових тренінгах допомагає формуванню сценічного образу [1;5].

Музичний слух як чинник сценічної чутливості

Формування музичного слуху розвиває чутливість до інтонацій, пауз, тембрових відтінків мови. Актор із музичним слухом краще відчуває ритм діалогу та партнерську взаємодію [4;6].

Інтеграція музики у театральні дисципліни

Практика роботи з музичними фрагментами в акторських етюдах, сценах. Колаборація з композиторами, хормейстерами, викладачами вокалу у межах театрального навчального процесу [1;4;7].

Висновки. Засоби музичного мистецтва є ефективним інструментом формування комплексної акторської майстерності. Інтеграція музики у підготовку драматичного актора розширює його виражальні можливості, підвищує емоційну гнучкість та сценічну виразність [1-5].

Список використаних джерел

1. Кудрич, Л. Специфіка навчання акторів музично-драматичного театру [Електронний ресурс] / Л. Кудрич // Актуальні питання гуманітарних наук. – 2024. – Вип. 74(2). – С. 26–30. – Режим доступу: https://www.apfn-journal.in.ua/archive/74_2024/part_2/6.pdf
2. Бень, Г. Особливості співу акторів драми [Електронний ресурс] / Г. Бень // Вісник Львівського національного університету ім. І. Франка. Серія: Мистецтвознавство. – 2022. – Вип. 22. – С. 85–91. – Режим доступу: <https://publications.lnu.edu.ua/bulletins/index.php/artstudies/article/viewFile/2941/3009>
3. Борисова, Т. В. Функції музично-театральної діяльності у формуванні художньо-естетичного смаку [Електронний ресурс] / Т. В. Борисова // Народна освіта. – 2010. – № 1. – Режим доступу: https://www.narodnaosvita.kiev.ua/Narodna_osvita/vupysku/10/statti/borisova.htm

4. Музика в сценічному мистецтві [Електронний ресурс] : навч. посіб. / [авт.-упоряд. І. Драч та ін.] ; Нац. акад. керів. кадрів культури і мистецтв. – Київ : НАКККіМ, 2020. – 66 с. – Режим доступу: https://nakkkim.edu.ua/images/Instytutu/such_mystetstva/kafedra_rezhysury/mahistry/Muzyka_v_stsen_mst.pdf

5. Музика в театрі [Електронний ресурс] : навч. посіб. / Львів. нац. ун-т ім. І. Франка. – Львів, 2020. – 47 с. – Режим доступу: <https://kultart.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2020/03/Muzyka-v-teatri.pdf>

6. Театральне мистецтво [Електронний ресурс] // Вікіпедія : вільна енциклопедія. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Театральне_мистецтво

7. Особливості роботи над музикою театру і кіно [Електронний ресурс] / Інформаційний освітній портал «На Урок». – Режим доступу: <https://naurok.com.ua/osoblivosti-roboti-nad-muzikoju-teatru-i-kino-238464.html>

АКРИЛОВІ ФАРБИ: ІСТОРІЯ, СКЛАД, ЗАСТОСУВАННЯ, ІННОВАЦІЇ

Куц Т.М. здобувач вищої освіти

Науковий керівник.: Балан У.Г, старший викладач кафедри цифрового мистецтва

Київський національний університет технологій та дизайну

Ключові слова: акрилові фарби, технологія живопису, образотворче мистецтво, нанотехнології, дизайн.

Розвиток акрилового живопису розпочався наприкінці 1920-х років, коли німецький хімік Отто Рем відкрив поліметилакрилат — прозорий міцний пластик, відомий як оргскло. Це відкриття стало основою для подальших експериментів із полімерними матеріалами. У 1933 році Рем розробив метод розчинення полімерних смол у розчинниках, що відкрило можливість створення перших акрилових фарб. У середині 1930-х років американські підприємці Леонард Бокур і Сем Голден, заснувавши компанію з виробництва художніх матеріалів, почали експериментувати з полімерними барвниками. Спочатку вони працювали з масляними фарбами, але інтерес до нових матеріалів привів їх до розробки акрилових складів. У 1947 році ними була створена перша художня акрилова фарба — Magna Paint, яка базувалася на органічному розчиннику (скипидарі). Наступним важливим етапом стало створення акрилових фарб на водній основі. У 1960 році Бокур і Голден представили фарби під назвою Aquatex, які відзначалися швидким висиханням, високою адгезією до різних поверхонь і можливістю використання у широкому діапазоні технік. Саме цей винахід зробив акрил доступним для широкого використання в художньому середовищі, сприяючи його популяризації серед митців і